

BILLY BONES

MEGA

MISSERS

van een
Blunderbrugger

#SelfieAlert

Alexandra Penrhyn Lowe

MEGA MISSERS

van een
Blunderbrugger

#SelfieAlert

Hoofdstuk 1.

Twijfelkont

Zaterdag 21 februari, in de bus van Ischl terug naar huis

Ik zat naast Splinter op de achterbank, tegen het raam aan geperst. Ik wilde zijn hand pakken, maar hij was te druk bezig met chipjes opvangen met zijn mond die Khadisha naar hem toe gooide.

Op de heenweg had ik nog in het midden van de bus willen zitten, omdat dat statistisch gezien de veiligste plek is. Maar tijdens de skivakantie had ik besloten om meer een *free spirit* te zijn, wat lossier, wat cooler, wat meer *who cares*.

Het probleem is alleen: ik voel me totaal niet zo. Elke keer als ik naar Splinter kijk, dan knijpt mijn maag samen, omdat ik niet weet of Splinter me nog wel leuk vindt en ik durf het ook niet te vragen (want dat doen free spirits niet!).

En wat ik al helemaal niet durf te vragen: wat heeft hij gezien die avond?

Nog steeds in de bus, iets later

Ik ben net vol over mijn nek gegaan in de wc. Het was dan wel cool om op de achterbank te zitten, maar het hobbelde extra erg.

Het hielp ook niet dat het chemisch toilet stonk als een open riool. We moesten nog minstens drie uur rijden en iedereen op de achterbank zat met sjaals voor zijn gezicht vanwege de stank.

Het enige positieve was dat het chipspelletje stopte en ik eindelijk Splinters hand kon pakken. We zaten een tijdje hand in hand, totdat hij zich verontschuldigend lostrok omdat hij op zijn telefoon wilde.

Ik opende Instagram (ik mocht na lang zeuren van mijn ouders een privéaccount met ouderlijk toezicht) en zag dat ik in plaats van eenendertig nog maar dertig volgers had.

Paar seconden later

Dina heeft me ontvolgd.

Weer een paar seconden later

‘Ik ga even naar Yet, oké?’ mompelde ik door mijn sjaal heen tegen Splinter.

Ik wurmde me langs hem en Khadisha richting het gangpad, maar omdat de bus precies op dat moment keihard remde werd ik als een menselijke kanonskogel naar voren gelanceerd en landde ik naast Linke Soep op mijn buik in het gangpad. Mijn gymdocent keek me geïrriteerd aan. ‘Wat hadden we nou gezegd over op je plaats blijven zitten?’

Ik krabbelde overeind, glipte in de lege stoel naast Yet en trok mijn sjaal naar beneden. Eindelijk een soort van frisse lucht.

‘Hoe is het daar?’

Yet keek op van haar boek – *The will to change – men,*

masculinity and love stond er op de voorkant. Door bell hooks.

‘Lees je een boek over mannen?’ vroeg ik verbaasd, want Yet identificeerde zich als lesbisch en feminist.

Ze bekeek de kaft. ‘Het is altijd goed om je vijand te leren kennen,’ zei ze droog.

‘Echt?’

‘Nee joh, grapje,’ zei ze snel. Al wist ik niet helemaal zeker of ze het meende.

‘Gaat het? Je ziet een beetje... groen.’

‘*Toxic masculinity,*’ zei ik grappend.

Yet barstte in lachen uit en gaf me een high five. Daarna diepte ze een zakje naturelchips op uit haar rugtas. ‘Hier, helpt tegen de misselijkheid.’

Ik ademde diep in en uit. ‘Dit helpt ook al.’ Ik wist niet of het kwam doordat ik weg was uit de toiletlicht en de hobbeligheid, of dat ik me naast Yet gewoon beter voelde. ‘Dina heeft me ontvolgd op insta.’

‘O.’ Ze fronste. ‘Vind je dat erg?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Weet ik veel. Het is niet alsof ze nog met me praatte, of me ooit heeft teruggeappt.’ Ik opende het laatste bericht dat ik haar had gestuurd, op 22 december. Twee maanden geleden. Het stak me meer dan ik aan mezelf – of Yet – wilde toegeven. Aan het begin van de brugklas waren we nog beste vriendinnen en nu bestond ik helemaal niet meer voor haar.

Iets later, nog steeds in de bus

Op de achterbank waren Splinter en de rest aan het zingen en

gillen. Vooral Khadisha, die al de hele voorjaarsvakantie achter Splinter aan liep. Het was overduidelijk dat ze hem leuker dan leuk vond. Ik wist niet zeker of Splinter haar misschien ook wel leuker dan leuk vond – hij had wel een hele avond met haar staan dansen in de vakantie.

Ik trok mijn knieën op en sloeg mijn armen om mijn opgetrokken benen heen. Ook al had ik me voorgenomen om net als Pajotta meer een free spirit te zijn (en free spirits maken geen rijtjes), maakte ik een rijtje in mijn hoofd hoe het die avond was gegaan:

🌀➔ Splinter had geen cadeautje voor me met Valentijnsdag. Zelfs geen kaartje.

➔ Hij deed vanaf het moment dat we in de bus naar Ischl zaten veel stoerder dan wanneer we met z'n tweeën waren.

➔ In Ischl bleek dat 'Sharkie' daar ook was: een hele coole chick die Pajotta heet en blijkbaar Splinters surfmaatje was geweest tijdens hun zomervakantie in Portugal.

➔ Splinter had in die vakantie met Pajotta gezoend. Zijn eerste keer zoenen.

➔ Daardoor hadden Splinter en ik voor het eerst sinds we een stelletje waren (op dat moment een maand en een paar dagen) een soort van ruzie gekregen in de stoeltjeslift.

🌀➔ Splinter gaf me daarna bijna geen aandacht meer en zat nog stoerder te doen.

➔ Yet en ik hadden die avond juist besloten om ons niks aan te trekken van exen of ongeïnteresseerde vriendjes en ik had besloten om een free spirit te zijn. Net als Pajotta.

Splinter danste die ENE avond alleen met Khadisha. Pajotta, Yet en ik dansten met z'n drieën. En iets later dansten Pajotta en ik met z'n tweeën... En toen was er een vibe tussen ons. Ze trok me mee naar buiten en daar vroeg ze me of ze me mocht zoenen.

En ik zei ja – terwijl ik een vriendje had.

En dat desbetreffende vriendje riep die ENE avond 'Susan!', precies op het moment dat Pajotta me zou zoenen.

Pajotta en ik stonden heel dicht bij elkaar toen hij plotseling voor onze neus stond. Hoeveel had hij gezien? In de dagen daarna zei hij er niks over, en ik was er ook niet over begonnen. Pajotta en ik ontweken elkaar de rest van de vakantie een beetje. Niet in de zin van negeren, maar het ging niet verder dan naar elkaar zwaaien op de piste en we dansten ook niet meer samen. Splinter en ik wel – maar hij danste ook vaak met andere meiden. Yet zei dat ik daar geen punt van moest maken, omdat het geen zoenen was. Maar ik wist niet zo goed wat ik ervan moest denken.

20.00 uur. Bij de school. We zijn er. Eindelijk

Splinter en ik stonden bij de bus te wachten op onze tassen. Ik had net zijn hand gepakt, toen er een halve meter naast ons plotseling een vloedgolf van gifgroen-bruine smerigheid onder de bus uit kwam, alsof de bus spontaan alles liet gaan. Splinter liet mijn hand los en sprong als een haas aan de kant. Een hele golf smurrie spetterde over mijn gympen.

De buschauffeur stak zijn hoofd naar buiten. 'O sorry. Verkeerde hendel.'

Ik keek naar mijn net nog witte All Stars, die inmiddels besmeurd waren met de groen-bruine drek uit het chemisch toilet. Waarschijnlijk kwalificeerden ze nu als *toxic waste*.

‘O shit.’ Splinter schoot in de lach.

‘Ja, dat kun je wel zeggen, shit,’ zei ik zo luchtig mogelijk, maar er prikten tranen in mijn ogen. ‘Had je me niet even opzij kunnen trekken?’

‘Sorry, het ging megasnel,’ zei hij. ‘Sorry hoor, ik ga onze tassen wel even halen.’

In de avond na het eten, thuis in mijn kamer

Ik stond voor de spiegel met alleen een handdoek om. Mijn haar was nat van het douchen, ik had eindelijk het gevoel dat ik die gore chemische wc-lucht van me had afgespoeld. Mijn All Stars had ik in de container gedumpt, die waren reddeloos verloren. Papa en mama hadden gelukkig gezegd dat ik nieuwe zou krijgen.

Door de muur heen hoorde ik Splinter zingen en gitaarspelen. Ik zakte op bed en begroef mijn gezicht in mijn handen. Ik voelde me net een personage in zo’n dramatienserie. Nee, geen *Richmond High*, de serie die Splinter en ik altijd samen keken. Ik was geen ultrarijke tiener die in een villa met zwembad woonde (en had ook geen albino tijger of python of wat voor uitheems dier dan ook). Maar ik snapte er even geen barst meer van: aan het begin van dit jaar was ik samen met mijn drie beste vriendinnen Dina, Yet en Karen naar het Einstein College gegaan. Mijn buurjongen, Splinter, was na zes weken surfen in Portugal teruggekomen als een gebruide, gespierde surfdude

in plaats van de redelijk kleine jongen met wie ik al jaren bevriend was. Alle meiden vielen voor hem en nadat ik bijna gestikt was in het landbouwplastic van het Halloweendoollhof op school, had ik een soort openbaring dat ik óók gevoelens had voor hem. Uiteindelijk waren we elkaars tegenspelers geworden in de kerstmusical en hadden we begin januari voor het eerst gezoend en dat was echt geweldig geweest. Maar nu?

Iets later

Ik viste het dagboek dat Femke me aan het begin van het jaar gegeven had uit mijn onderste bureaula en sloeg het open. Op de eerste bladzijde stond de uitslag van de verliefdheidstest die ik in oktober had gedaan om te meten hoe verliefd ik was op Splinter: 66 procent. Ik had er in de kantlijn bij geschreven: *Dat is 34 procent niet. Wat betekent dat?*

Paar seconden later

Ik bladerde door het verder lege schrift. Misschien moest ik het voor mezelf op papier op een rijtje zetten? Maar wat als Femke het las? En echt free spirit was het ook niet, dus gooide ik het dagboek maar weer in de la.

Paar seconden later

Door de free spirit moest ik aan Pajotta denken, daarom pakte ik mijn telefoon om te kijken of ik haar online kon vinden. Zo gauw ik insta opende, zag ik een filmpje van Naomi langskomen van een fotoshoot die ze had gedaan. Ik ging toch even op haar account kijken, wat ik beter niet had kunnen doen: niet alleen

zag Naomi er overal te cool en te mooi uit, ook kwam Dina in een aantal filmpjes voorbij, alsof ze elkaars besties waren.

Halfuur later

O ja, ik had insta geopend om te kijken of ik Pajotta kon vinden, ook al wist ik alleen haar voornaam. Ik zette me schrap voor een heleboel accounts.

Paar seconden later

Ik vond haar account meteen: @pajotta_bass1012. Zou ze op 10 december jarig zijn?

Een paar minuten later

Ik móést even opzoeken of een Weegschaal en Boogschutter een goede match is en dat is zo! Oké, waar was ik ook alweer mee bezig? O ja, het account van Pajotta. Ze had helemaal niet zo heel veel volgers, wat ik ergens wel fijn vond, tot ik zag dat ze op TikTok echt veel en veel meer volgers had. Ik mag niet eens op TikTok – ik had mijn ouders moeten smeken of ik een privéaccount op insta (voor oude mensen!) aan mocht maken zonder dat ik iets postte, alleen maar om te kijken. Dat mocht, maar wel met ouderlijk toezicht. Echt niet dat ik van hen een TikTok-account mocht ('veel te gevaarlijk!'). Maar Pajotta had dat dus wel – en blijkbaar ook nog eens 10k+ volgers.

Nog iets later

Volgens mij hing mijn mond de hele tijd open tijdens het scrollen door Pajotta's account, zo cool was ze: Pajotta aan het

snowboarden, aan het surfen, op het podium met haar bas en haar band The Screaming Kicks. Ik kwam ook een foto tegen van 'Shark en Sharkie', alle twee superbruin, ze stonden gearmd voor een knalblauwe zee (net zo blauw als de ogen van Pajotta). Ik maakte snel een screenshot en stuurde de foto naar Splinter, met hartjesemoji's erbij. Ik hoopte dat hij dan zou begrijpen dat ik het niet erg meer vond dat hij met Pajotta had gezoend (al wist ik niet zeker of ik dat echt niet erg vond).

Nog iets later

Er zijn ook heel veel foto's van Pajotta met @sofiaperformia – aka de zangeres van de band. Tijdens hun optredens heeft ze meestal heel veel make-up op, als een Chappell Roan-wannabe. Wat echt heel gemeen van mij is om te denken en zo denk ik natuurlijk omdat zij de leadzangeres van een toffe band is – hoe cool is dat wel niet? Ik denk dat het nog cooler is dan in een musical spelen, wat ik ook al helemaal geweldig had gevonden. Maar de musical was voorbij en ik was nu weer Susan het zeventje. Zucht. Het leven van Pajotta en Sofia (en Naomi hoorde daar trouwens ook bij) zag er gewoon te gek uit.

Nog iets later

Met moeite gooide ik mijn telefoon op mijn nachtkastje en liet me achterovervallen op mijn bed. Splinter was gestopt met gitaarspelen. Ik pakte toch mijn telefoon weer op, maar hij had me nog niet teruggeappt over de foto van Shark en Sharkie. Aan de vinkjes te zien, had hij het wel gezien. De twijfel sloeg

meteen weer toe en ik werd kwaad op mezelf. Alsof ik als een soort Rapunzel in mijn toren zat te wachten tot een prins me kwam redden, maar dan wel pas nadat de prins had besloten dat ik het waard was om te redden. Ik ging staan, ging zitten en ging weer staan. Ik móést iets doen. Nu. En dan bedoelde ik niet op internet opzoeken wat ik moest doen.

Paar seconden later

Ik trok mijn balkondeur open, maar er brandde geen licht meer op Splinters kamer. Om er zeker van te zijn dat hij niet in zijn kamer zat met het licht uit (wie deed dat?) of in bed lag maar nog niet sliep (daar was het nog te vroeg voor, maar toch), riep ik zachtjes zijn naam. Toen er geen reactie kwam, gooide ik mijn dode vijgenboom om. Nog steeds geen reactie.

Nog een paar seconden later

Wat was ik aan het doen? Ik stond in mijn pyjama in de kou op mijn balkon omdat mijn vriendje me nog niet had teruggeappt over een foto van hem en zijn 'ex' (met wie ik ook bijna had gezoend).

Paar minuten later

Ik scrolde weer door de posts van Pajotta. Wat zou een free spirit doen in zo'n geval? Niet zitten wachten, zelf in actie komen. Ik ving een glimp op van mijn spiegelbeeld: een saaie brugger met saai lichtbruin haar en een saaie, ouderwetse naam. Ik dacht aan Pajotta. Ik dacht aan Sofia die er op elke foto en in elk filmpje te cool uitzag.

Weer iets later

Ik staarde nog steeds naar mijn saaie spiegelbeeld. Zo kon het niet. Er moest iets veranderen. Free spirits hoeven niet alles op een rijtje te zetten en vragen niks aan Google of ChatGPT. Die dóén gewoon. Als ze zin hebben in blauw haar, dan verven ze het blauw. Of ze nemen een *buzz cut*. Of een nektatoeage. Zonder spijt. Ze gaan ervoor en komen er vanzelf wel achter wat ze leuk vinden.

Paar seconden later

Een nektatoeage ging een beetje te ver, los van het feit dat ik nog niet eens een tatoeage mocht op mijn twaalfde. Moest ik mijn haar afscheren?

Paar minuten later

Beetje research gedaan op YouTube: voor een buzz cut heb je een trimmer nodig en ik weet zeker dat we die niet hebben. En eerlijk gezegd ben ik er ook te laf voor. Maar er moest wel iets veranderen.

Paar minuten later, met behulp van wat 'inspiratie' van @sofiaperformia

Sofia had een pony, wat echt heel cool stond. Een pony – dat was niet zo moeilijk. Toch? En daar was vast wel een YouTube-tutorial voor.

Nog een paar minuten later

Ik had mijn haar nat gemaakt en de stofzuiger naar boven gesleept, omdat ik in een YouTube-filmpje had gezien dat je

je pony daarmee helemaal recht kon krijgen. Ik zette mijn telefoon op de selfiestand zodat ik mezelf kon filmen en deed de stofzuiger aan. Het ging precies zoals in het filmpje: de slang zoog mijn natte haar perfect recht naar binnen en het enige wat ik hoefde te doen, was knip-knip met de keukenschaar. Ha. En het afgeknipte haar werd meteen de stofzuiger in gezogen, dus geen troep!

Een seconde later

Yes. Een pony stond cool. *Edgy*. Ik voelde me gelijk beter. Of in elk geval... anders. Ik negeerde het feit dat hij een beetje scheef leek te zitten – free spirits boeit dat namelijk niet – en sprong blij mijn bed in.

Weer iets later, in bed

Ik dacht dat het filmpje dat ik had opgenomen *supercringe* zou zijn, maar het viel best mee. Ik dacht dat dit best wel goed zou scoren op TikTok. Dat YouTube-filmpje kwam van TikTok en was op YouTube al meer dan een half miljoen keer bekeken. Een half miljoen keer! Dat haalden Naomi, Pajotta en Sofia niet eens.

Paar seconden later

Waar heb ik het over? Het is niet dat ik dit ooit durf te posten. Denk ik.

! ! !
! ! !
! ! !
Hoofdstuk 2.
Waarom je
YouTube nooit je pony
moet laten knippen

Maandagochtend 23 februari, ik weet niet hoe laat het is

‘Suze, heb je de wekker niet gehoord?’

Ik kwam slaperig overeind. Mijn moeder gaf een gil en ik was meteen klaarwakker.

‘Wat de ef, mam?’

‘Wat heb je gedaan?’

‘Geslapen?’

Mama wees met haar ogen wijd opengesperd naar mijn hoofd. ‘Je haar!’

‘Ik heb een pony geknipt.’

Ze keek ongelovig naar de stofzuiger die nog midden in de kamer stond, met de schaar ernaast. ‘Hiermee?’

‘Wat is er dan?’ Ik voelde aan mijn inmiddels opgedroogde pony.

‘Kijk zelf maar!’

Met een steeds groter wordende steen in mijn maag kwam ik mijn bed uit en keek in de spiegel. Ik hapte naar adem. Nu het droog was, zag ik het pas echt: mijn pony zat aan de linkerkant veel verder richting mijn oor dan aan de rechterkant.

Nog negentien weken tot het einde van de brugklas. Alleen moet ik het nog wel even halen tot de zomervakantie. (Kleine uitdaging)

- ➔ Wat heeft mijn vriendje Splinter gezien die ene avond?
- ➔ Ik mag auditie doen (yes!). Maar hoe kom ik in de coolste band ooit als ik totaal niet cool ben?
- ➔ En waarom voelt alles ineens... anders?

Oftewel: ik blunder gewoon lekker door in de brugklas. Tip: begin nooit stiekem een TikTok-account. En vertrouw al helemaal niet op YouTube-tutorials.

De brugklas is echt niet makkelijk, maar je leert er wel wat van. (Meestal dan.)

HÉT BOEK VOOR BRUGKLASSERS
(IN AANTOCHT)

B

Dit boek is goedgekeurd door
ZIEN **IN DE KLAS**

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Vr^rlendschap

Brugklas

Liefde